

ἀπλοῦς προκρίτοις ἀριθμεῖται καθ' ἑκατομύρια. Οὕτως ἐξατμίζονται ἐν μέρει ὅσα πλούτη παράγει ἡ γονιμότης τῆς ἰνδικῆς χώρας, ὅτι τὰ ἑκατομύρια ταῦτα ἀποσπῶνται ὑπὸ τὸ σχῆμα τελῶν καὶ φόρων παρὰ τῶν γεωργῶν, εἰς οὗς ἀφίεται μόνον τὸ ἀδυστηρῶς ἀναγκαῖον πρὸς συντήρησιν. Τί ἐκ τούτου προκύπτει; Ὅτι ἡ ἐλαχίστη σιτοδεία ἀποθάνει λιμὸς παρ' ἀνθρώποις, οἵτινες δὲν ἔχουσιν ἀποθεματικὸν χοῦμα πρὸς ἀγορὰν τῆς ξείνης ἀρούρης.

Ἡ ἐγκράτεια, ἣτις εἶναι ἡ κυρία αὐτῶν ἀρετὴ, στρέφεται ἐπίσης κατ' αὐτῶν κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην. Ἐπειδὴ ἡ φυσικὴ αὐτῶν κατανάλωσις περιορίζεται εἰς τὸ ἀδυστηρῶς ἀναγκαῖον, ἡ παραγωγὴ, ἣτις φυσικῶς διακανονίζεται ἐπὶ τοῦ μέσου ὅρου τῆς κατανάλωσις, ἐκπίπτει ἅμα τοῦ ἐλαχίστου μετεωρολογικοῦ γεγονότος διαταράξαντος αὐτήν. Καὶ τούτου ἕνεκα τοσάκις, καὶ πέρυσιν ἔτι, ὁ λιμὸς τοσαῦτα ἄθλια πλάσματα προάπτει εἰς Ἀιθίαν ἐπὶ τῆς γονίμου ἐκείνης χώρας.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΝΕΑ ΠΟΜΠΗΙΑ.—Ἐγράψαμεν ἤδη περὶ τῆς ἀνευρέσεως ἐν Ἀπουλίᾳ κατακεχωσμένης πόλεως, τῆς λατινιστὶ μὲν Sipuntum, ἑλληνιστὶ δὲ Σιποῦντος καλουμένης. Περὶ τῆς πόλεως ταύτης ὁ ἀγγλικὸς Χρόνος γράφει τὰ ἐπόμενα.

Νέα ἐξεχώσθη Πομπηία ἐν Ἰταλίᾳ, πάντες δ' οἱ ἀρχαιολόγοι ἀσχολοῦνται περὶ αὐτῆς. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἐγένετο παρὰ τὴν Μαμφρεδονίαν, 140 περίπου μίλια ΒΔ τοῦ Βρεντησίου ἐν τῇ χθαμαλῇ χώρᾳ, ἣτις ἀπὸ τοῦ ὄρους Γαργάνου προήκει μέχρι θαλάσσης· ἡ ἀνευρεθεῖσα ἀρχαία πόλις ἐστὶ τὸ τῶν Λατίνων Sipuntum. Ἦδη αἱ γενόμεναι ἀνασκαφαὶ ἐξήγαγον εἰς φῶς ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ περιστύλιον 65 περίπου ποδῶν μήκους, ἐξηφηνήθη δ' ἐν μέρει καὶ ὑπόγειος νεκρόπολις, ἣτις φαίνεται ἔχουσα περιοχὴν 40—45 τετραγωνικῶν ποδῶν. Πολλὰ ἐπιγραφαὶ καὶ πλεῖστα περίεργα ἀντικείμενα κατετέθησαν ἤδη ἐν τῷ μουσεῖῳ Νεαπόλεως, καὶ ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας ὅπως ἄρξωνται ἀμέσως μεγάλα ἀνασκαφαί. Ἡ ἐγκράνισις τοῦ Σιποῦντος δὲν προῆλθεν ἐξ ἡφαιστειογενῶν βροχῶν, οἷαι αἱ συγχύσασαι τὰς παρὰ τὸν Βεσσούβιον πόλεις, ἀλλ' ἐκ καταχώσεως τοῦ ἑδάφους, ἣν ἐπροξένησαν πιθανῶς ἀλληλοδιάδοχοι σεισμοί. Εἰς τοῦτο δὲ ὁφείλεται ὅτι διατηρήθη ἡ ἀρχαία αὕτη πόλις. Τηλικαύτη ὑπῆρξεν ἡ κατάπτωσις τοῦ ἑδάφους, ὥστε αἱ ἀρχαῖαι οἰκοδομαὶ εὐρίσκονται νῦν 20 πόδας κατωτέρω τῆς περὶ αὐτὰς πεδιάδος. Μέρος τῆς νεωτέρας πόλεως Μαμφρεδονίας ὠκοδομηται

ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ Σιποῦντος, ἀκριβῶς ὡς αἱ πόλεις ἐκεῖναι, ἃς ὁ κ. Σλήμαν εὗρεν ὑπερκειμένας ἀλλήλων ἐν Ἰταλίᾳ. Ὁ Σιποῦς ἦτο τὸ κατ' ἀρχὰς ἑλληνικὴ ἀποικία, ἀγνωστον πότε συναισθεῖσα. Ἡ παράδοσις ἀπέδιδε τὴν κτίειν αὐτῆς, ὡς καὶ ἄλλων τινῶν ἀρχαίων τῆς Ἀπουλίας πόλεων, εἰς τὸν Διομήδην. Ἦτο ἤδη ἀρχαία, ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπώκισαν ἐκ νέου πᾶσαν τὴν χώραν μετὰ τὸν δεύτερον λιβυκὸν πόλεμον. Πιθανὸν εἶναι ὅτι τότε ὠνομάσθη Sipuntum· τὸ ἀρχαῖον ὄνομα αὐτῆς ἦτο Σιποῦς ἢ μᾶλλον, ὡς ὁ Στράβων αὐτὴν ὠνομάζει, Σηποῦς ἐκ τῆς παρὰ τὰ παράλια αὐτῆς εὐρισκουμένης σηπίας. Τὸ ὄνομα τοῦτο οἱ Ῥωμαῖοι μεταποίησαν εἰς Sipuntum, ὡς τὸν Τάραντα εἰς Tarentum, τὸν Ἀκράγαντα εἰς Agrigentum κτλ. Ἡ πόλις αὕτη οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἀχμαλία, καὶ ἡ Ἀπουλία οὐδέποτε ἀνέκυψεν ἀπὸ τῶν τρομερῶν καταστροφῶν, αἵτινες παρηκολούθησαν τὸν δεύτερον λιβυκὸν πόλεμον. Κατωρθώθη ἐν τούτοις ἡ διατήρησις αὐτῆς, ἐνῶ ἄλλαι πόλεις τοσοῦτον ὀλοσχερῶς ἐξηφανίζοντο, ὥστε καὶ αὕτη ἡ παράδοσις σιγᾷ περὶ τῆς θέσεως ἐν ᾗ ἔκειντο. Ἀλλὰ περὶ τὰ μέγα τοῦ 19^{ου} αἰῶνος ὁ Σιποῦς ἐθεωρεῖτο νοσηδέστατος ὡς ἐκ τῆς χθαμαλῆς αὐτοῦ θέσεως καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἐλῶν. Τῷ 1851 ὁ Μαμφρέδος, υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου τοῦ Β', μετήνεγκε τὸν λαὸν τῆς πόλεως ταύτης εἰς νέαν πόλιν, ἣν ὠκοδομήσατο ἐν ὑγιειντέρᾳ καὶ ὑψηλοτέρᾳ θέσει, καὶ ὠνόμασεν ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ὀνόματος Μαμφρεδονίαν. Ἐκτοτε ὁ ἀρχαῖος Σιποῦς ἐγκατελείφθη εἰς τοὺς σεισμούς, οἵτινες ὁμῶς δὲν κατέστρεψαν αὐτὸν ὀλοτελῶς, ἀλλ' ἐκάλυψαν αὐτὸν διὰ στρώματος ἀργίλου οὕτως, ὥστε ἔκρυψεν αὐτὸν ἀπὸ πάντων τῶν βλεμμάτων ἐπὶ 8^{ου} ὅλους αἰῶνας. Δὲν ἀναμένονται βεβηλῶς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ αἱ ἐν Πομπηίᾳ καὶ ἐν Ἐρκουλανῷ γενόμεναι ἀνακαλύψεις, ἀλλὰ θ' ἀνευρεθῶσι πολλὰ πληροφορίαι ἔχουσαι τὴν ἀξίαν αὐτῶν περὶ τοῦ ἐπαρχιωτικοῦ βίου τῶν Ῥωμαίων.

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΠΑΠΥΡΟΥ.—Ὁ πάπυρος τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Κύπειρος πάπυρος (Cyperus papyrus ἢ Papyrus anihumorum), φυτὸν καλλιεργούμενον καθ' ἅπασαν γενικῶς τὴν Εὐρώπην, ἐφύετο ἄλλοτε ἐν ἀφθονίᾳ ἐν ταῖς διώρυξι ταῖς σχηματιζομέναις ὑπό τινων ἀνωμάτων ἐλίξεων τοῦ Νείλου. Ἐν τῇ σημερινῇ ἐποχῇ, κατὰ τὰς διαθεσμίας βοτανικοῦ φυσιολόγου, μόνον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Ἀφρικῆς, καὶ παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου εὐρίσκεται.

Τὸ ὄρατον τοῦτο φυτὸν ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ὑδροβίων τοῦ γένους τῶν κυπειροειδῶν,

τοῦ ὁποῖου τὰ εἶδη εἰς μονοκοτυλήδονα, παραπλήσια τοῖς σιτσιδέσι. Διακρίνονται ὅμως ταῦτα ἰδίως διὰ τῶν τριγωνικῶν αὐτῶν στελεχῶν, ἐπτερημένων κονδύλων, καὶ διὰ τῶν φύλλων αὐτῶν, ἕτινα περιβάλλει λαπτρότατος φλοιὸς μὴ διχχωριζόμενος. Τὰ ἄνθη αὐτῶν, αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἀσήμαντα, σύγκεινται ἐκ τριῶν στήμονων καὶ ἑνὸς ὑπέρου, κατατεθειμένα ἐπὶ μιᾷ μόνον φολίδος καὶ οὐχὶ ἐπὶ δύο ὅπως συμβαίνει εἰς τὰ σιτσιδέα.

Ὁ πάπυρος ἐδοξάσθη ἐν τῇ ἱστορίᾳ, διότι ἐκ τῶν νηματοειδῶν ἰνῶν τοῦ ἄδρου αὐτοῦ στελέχους κατασκευάζετο τὸ πρὸς γραφὴν χρήσιμον, μᾶλλον δὲ εἶπεῖν ὁ πάπυρος τῶν ἀρχαίων. Ὁ φλοιὸς αὐτοῦ ἐχρησιμοποιεῖτο πρὸς κατασκευὴν ψιφθῶν, καλυπτρῶν, σχοινίων καὶ πέλων· μὲ τὴν πλοκαμοειδῇ δὲ σκιάδᾳ αὐτοῦ ἐστεφάνουν τοὺς τότε θεούς. Λέγεται ὅτι, ὅτε ὁ Ἀγησίλαος ἱεπετκέφθη τὴν Αἴγυπτον, κατεβέβηκε ἐκ τῆς ὠραιότητος τῆς βοτρυχοειδοῦς στεφάνης τοῦ παπύρου, ὥστε παρευθὺς μετεκόμισεν εἰς Ἑλλάδα ἱκανὰ αὐτοῦ φυτὰ.

Κατὰ τινὰ περιγητὴν φυσιόφην τὰ στελέχη τοῦ παπύρου ἐντὸς τῶν λιμνῶν καὶ βαλτωδῶν μερῶν ἐλάμβανον δέκα ποδῶν ὕψος φέροντα ἐπὶ τῆς κορυφῆς των ποώδη στεφάνην, ἥτις εἰς οὐδὲν ἐχρησίμευεν. Ὅπως κατασκευάσῃ τὸν χάρτην μὲ τὰ στελέχη τοῦ παπύρου, ἔκοπτον τὰς δύο αὐτῶν ἅκρας, κατόπιν ἐχώριζον τὸ στέλεχος εἰς δύο ἴσα μέρη κάθετα, καὶ ἀλληλοδιαδόχως ἀπέσπων ἐπιτηδεύως τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὰ στρώματα εἴκοσι περίπου τὸν ἀριθμὸν. Ἡ λευκότης τῶν στρωμάτων τούτων ἠῤῃσεν, καθάσον ἐπλητίζον πρὸς τὸ κέντρον, αὐτὰ δὲ τὰ στρώματα κεχωρισμένα ἤδη ἐσχημάτιζον ἐν ἑκάττῳ ἰδιαίτερον φύλλον. Τὰ φύλλα ταῦτα προσήρμοζον, προσέχοντες πάντοτε ὅπως τὰ νήματα αὐτῶν διασταυρῶνται, καὶ οὕτω τὸ φύλλον παγιωθῇ στερεῶς· κατόπιν ἐπίεζον καὶ ἐπιτίθουν αὐτὸ τὸ φύλλον, εἰς ὃ ἐβιδόν τὸ ἀνάλογον μέγεθος, κατασκευάζοντες οὕτω χάρτας διαφόρου μεγέθους, ἔχριον ἔπειτα τὸν χάρτην τοῦτον μὲ ἔλεον κέδρου, ὅπερ ἐλογίζετο ὡς κάλλιστον προφυλακτικὸν κατὰ τῆς στήψεως.

Ὁ κ. Naudin, φυσιολόγος ἐν τῷ ἐν Παρισίῳ μουσεῖῳ τῆς Φυσικῆς ἱστορίας, λέγει ὅτι διὰ τὴν ἐπιτυχὴ τοῦ παπύρου κατασκευὴν τὸ μάλα συνέτεινεν ὁ παχὺς, λευκὸς καὶ ἄφθονος χυμὸς, ὅστις πληροῖ τοὺς καλαμοειδεῖς αὐτοῦ μίσχους.

Ὁ ἐν Αἰγύπτῳ διευθυντὴς τῶν φυτειῶν τοῦ χεδίδου κ. Delachevalerie γράφει εἰς τὴν ἐν Παρισίῳ «Φυτοκομικὴν Ἐπιθεώρησιν» ὅτι ἐντὸς ἀργυλῶδων πίθων καλῶς ἐσφραγισμένων καὶ τοποθετημένων ἐντὸς ἀρχαίων μνημείων, εὑρον γεγραμμένα

ἐπὶ αἰγυπτιακοῦ παπύρου εὐχολόγια, ἐμπορικὰ βιβλία, ἐπιστολάς, δικογραφικοὺς φακέλλους, ἀναφοράς, πρὸ πάντων δὲ ἰδιαίτερα συμβόλαια ἀγορῶν καὶ πωλήσεων. Τινὰ τῶν συμβολαίων τούτων μὲ αἰγυπτιακοὺς χαρακτῆρας ἀνέρχονται μέχρι Μωῦσέως, ἀριθμοῦντα μέχρι σήμερον 3,500 ἐτῶν ὑπαρξιν. Διετηρήθησαν κάλλιστα, χάρις εἰς τὸ κατάλληλον τοῦ τόπου, ἐνθα ἀναπεθηκεύθησαν, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν καλὴν παρασκευὴν τοῦ ἐπὶ τούτῳ παπύρου. Οἱ πάπυροι οὗς ἐπεξεργάσθησαν οἱ νεώτεροι δὲν δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τοὺς τῶν ἀρχαίων οὔτε ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν οὔτε ὡς πρὸς τὴν στερεότητά αὐτῶν.

Ὑπάρχον πλεότερα εἶδη παπύρου· ὁ ὠραιότερος, σπιλινότερος καὶ λευκότερος ἦν ὁ βασιλικὸς λεγόμενος πάπυρος (papyrus royal), κατόπιν αὐτοῦ ἤρχετο ὁ ἱερατικὸς, ὅστις ἐχρησίμευεν εἰς ἀντιγραφὴν τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ὡς καὶ ἄλλων θρησκευτικῶν βιβλίων.

Οἱ ὀνοματισμοὶ αὗτοι παρήλλαξαν ἀργότερον, ὅτε ὁ πάπυρος κατασκευάζετο καὶ ἐν Ῥώμῃ· ἐκεῖ ἐγνώρισαν τὸν Ἀδγουύστειον λεγόμενον πάπυρον (papyrus augustus) καὶ τὸν Λίβιον (Livius). Τὰ ὀνόματα ταῦτα φαίνεται ὅτι ἐδόθησαν πρὸς κολακίαν τοῦ Ἀδγουύστου ἢ τῆς συζύγου αὐτοῦ Λιβίας.

Ὁ ἅγιος Ἱερεμίας ἐν τινι τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ περικαπῇ λέγει ὅτι ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ ἡ χρῆσις τοῦ παπύρου ἦν γενικὴ. Τότῃν δὲ ὑπόληψιν ἔσχε κατ'ἐκείνους τοὺς χρόνους, ὥστε ἐπεβάρυναν καὶ τὴν παραγωγὴν καὶ τὴν βιομηχανίαν αὐτοῦ μετὰ βαρυτάτων φόρων, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κασσιόδωρος συνεχάρη διὰ μιᾶς πασιγνώστου ἐπιστολῆς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὅτε ὁ Θεοδώριχος ἡλάττωσε τὸν φόρον τοῦτον, ὃς ἀδίκως, ὡς λέγει, ὑπῆρχεν ἐπὶ μιᾶς τοσοῦτον χρησίμου παραγωγῆς.

Ἐν πολλοῖς μουσεῖοις ὑπάρχουσι χάρται προνομιάχων, βασιλέων, αὐτοκρατόρων, παπῶν, βιβλία ὁλόκληρα μὲ ἀλλήλικους ἢ λατινικούς χαρακτῆρας, γεγραμμένα ἐπὶ παπύρου καὶ ἀνερχόμενα εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ νεωτέρου χάρτου, ὃν κατασκευάζουσιν ἀπὸ ἄχρηστα ὑφάσματα, καὶ ἀπὸ διαφόρους ἄλλας νηματοειδεῖς οὐσίας ἀναπληρώσασα σπουδαίως τὸν πάπυρον, ἠνάγκασεν ὅπως ἡ καλλιέργεια τοῦ φυτοῦ τούτου παραμεληθῇ ὀλοτελῶς. Πρὸ τινων ὁμως ἐτῶν, ἀρ' ὅτου δηλαδὴ τὰ φυλλώματα ἔλαβον μεγάλην ὑπόληψιν, ἀνεφάνη πάλιν ὡς ἐν τῶν ὠραιότερων φυτῶν τῆς εὐκράτου θερμοκρασίας, κοσμοῦν ἐξαιτίως τὰς ὑγροτέρας τῶν θερμοκηπίων θέσεις, πολλάκις μάλιστα μεταχειρι-

ζόμενον ὡς ἄλλως ὑδρόβιον φυτὸν καὶ διερχόμενον τὴν ἐποχὴν τῆς φυτικῆς αὐτοῦ αὐξήσεως ἐν τοῖς ἐπὶ τούτῳ κατασκευαζομένοις ὑδραγωγείοις.

Κ. Χ. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Εἶναι ἡ νύξ τῆς 31 δεκεμβρίου καὶ τὸ ὡρολόγιον τῆς Παναγίας τῶν Εἰσοδίων σημαίνει μεσονύκτιον. Τὸ 1877 ἐκπνέει, ἐξέπνευσται! Μία κλαυθμηρὰ κυνὸς ὕλακῃ ἀπαισίως ἐντὸς τοῦ σκότους ἀντηχεῖ, νεκρολογοῦσα τὸ ἔτος τὸ μουσαρόν. Μετ' ἀηδίας ὁ χρόνος τὸ ἐξήμεσεν ἐντὸς τοῦ βαράθρου τῆς αἰωνιότητος. Βλασφημίαν καὶ κατάραν μίαν ἐὰν προφέρητε, ἐπλέξατε τὸ ἐπιτύμβιον του. Στρέψατέ τῳ τῶρα τὰ νῶτα καὶ χαιρετίσατε τὸ 1878 κόπτοντες τὴν βασιλόπητά σας.

Νέον ἔτος, νέαι ἐλπίδες, νέαι προσδοκίαι, νέαι εὐχαί, νέα δῶρα, τὸ πᾶν εἶναι νέον, νωπὸν καὶ ἀφράτον ὡς ἐπιτυχημένη βασιλόπητα. Μάλιστα, κυρίαι καὶ κύριοι, νέαι ἐλπίδες καὶ δι' αὐτὴν ἀκόμα τὴν γεροντοκόρην τῆς συνοικίας, ἥτις, μὴ προσέχουσα εἰς τῶν ὀδόντων τῆς τὸν σεισμόν, μετὰ δεκαεξαετοῦς ἀθωότητος κρύπτει τὴν πρώτην βοσκάν τῆς βασιλόπητας ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν της διὰ νὰ ἴδῃ καθ' ὕπνου τὴν μορφὴν τοῦ ἀγνώστου μελλονόμενου της.

Πρὶν ἢ εἰπέτι ἀνατεῖλῃ ὁ νέος τοῦ νέου ἔτους ἥλιος, ἤρχισαν νὰ μοὶ ἔρχονται, σπεύδουσιν ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, αἱ ἀνθοδέσμαι, τότεν μεγάλαι καὶ τόσοι πολλαί, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἤρχισα σπουδαίως νὰ σκέπτομαι ἂν, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνωμαι, ἦμαι ὡραία τις χορεύτρια κηρυχθεῖσα ἐν καταστάσει ἀνθοβολίας. Ἄνθη παντὸς χρώματος καὶ πάσης εὐωδίας, παντὸς κλίματος καὶ πάσης ζώνης, συγκεντρωθέντα ἐν τῷ δωματίῳ μου τὸ μετέβαλον εἰς ὡραῖον ἀνθῶνα, πρὸς ὃν ἐπίζηλα θὰ ἠτέμνον τὰ ὄμματα αὐτῶν, ὁ δεινὸς ἀνθοτρόφος Man Vieweg, ὁ Koch, ὁ Minika, ὁ Wentzel καὶ ὁ Μεταξᾶς, ὅστις εἶναι τὸ ἄνθος τῶν ἀνθοκόμων τῆς Πόλεως, τοῦ Γαλατῆ καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς Καταστένου. Μετὰ τὰς ἀνθοδέσμας ἤρχισαν νὰ μ' ἐπισκέπτονται τὰ λοιπὰ ἀγιοθασιλειάτικα, ἅτινα ἐδεχόμην μετ' εὐμενοῦς καὶ ἐνδομύχου εὐχαριστήσεως τὴν ἐποίαν ἐφρόντιζον νὰ περιβάλλω. ὡς ὁ φαρμακοποιὸς τὸ ἐπίχρυσον καταπότιον, οὐ ἀρκετὴν δόσιν εὐγενοῦς ἀξιοπρεπείας.

Δὲν θὰ εἴς περιγράφω ὅλα μου τὰ δῶρα. Τοιαύτη ἐπιθεώρησις, ἔστω καὶ σαββατιαία θὰ ἦτο πολὺ μακρά. Ἐλαβον πολλὰ πράγματα συνενοῦντα τὴν εὐφυΐαν τοῦ τεχνίτου μετὰ τῆς φιλοκαλίας του. Μερικὰ ἐξ αὐτῶν ἦσαν καὶ κωμικὰ, ἀλλὰ κωμικότητος δηκτικωτάτης. Ἴδου ἐν δεῖγμα.

Μοὶ ἐστάλη εἷς ἐπίσκοπος, ὃχι ἀληθινὸς, ἀλλὰ ἀπὸ μου καθ' αἶ. Ἰσταται ὀρθὸς ὡς δικαιοσύνη, καὶ ἔχει φυσιογνωμίαν γλυκεῖαν καὶ ἱλαρὰν, ἐμπνέουσιν σεβασμόν. Βλέμμα καθαρὸν, διαυγές, ἐν κατανύξει ἀτενίζον, καὶ οἶονεὶ συνοδεῦον μίαν ἀγίαν καὶ μεγάλην ιδέαν. Ἐὰν ἀκολουθήσῃ τὴν εὐθεΐαν τάσιν τοῦ βλέμματός του, εἰς τὴν ἄλλην τῆς εὐθείας ἄκραν ἀφεύκτως θ' ἀνακαλύψῃ τὸν παράδεισον. Μέτωπον εὐρὺ καὶ σοβαρὸν, ἐρρύτιδωμένον ἐκ τῶν μεγάλων ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου φροντίδων σὲ ἠνάγκαζε νὰ συλλάβῃς ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν ιδέαν ὅτι τοιοῦτοι ἔπρεπε νὰ ᾧσιν ὅλοι οἱ ποιμενάρχαι τοῦ Γένους. Κάτω πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἐπισκόπου εὐρίσκεται ἐρρύμιμένον ἐν βιβλίον κλειστὸν, ἐφ' οὗ ἐπιγράφεται: Πίστευε καὶ μὴ ἐρεῦνα. Πρὸ τῆς βίβλου κεῖται ἐν ἀνθρώπινον κρανίον, ἐφ' οὗ τὴν κορυφὴν γέγραπται: Μὴ μου ἄπτου.

Τὸ μὴ μου ἄπτου περιορίζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς τέσσαρας μόνον αἰσθήσεις, καὶ καταδικάζει τὴν ἀφῆν νὰ τηρῇ αὐστηρὰν οὐδετερότητα. Τοῦτο ἐξηρέθισε τὴν κοινὴν γνώμην τῶν δακτύλων μου, οἵτινες ἐν τῇ τελείᾳ αὐτῶν πολιτικῇ ἀνατροφῇ καὶ τῇ διπλωματικῇ περινοίᾳ, διεῖδον ὅτι τὸ μὴ μου ἄπτου προσβάλλει κατ' εὐθεΐαν τὰ ἀγγλικά συμφέροντα τῆς χειρός μου. Ἐμπρὸς λοιπὸν, πόλεμος ὑπὲρ τῶν ἀγγλικῶν συμφερόντων τῆς χειρός μου. Ἀλλὰ μόλις τὸ πρῶτον τάγμα τῶν δακτύλων μου ἤγγισεν τοῦ κρανίου τὴν κορυφὴν, εὐθὺς τὸ καταπέτασμα τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐπισκόπου σχίζεται εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, εἰς δὲ τὴν θέσιν τοῦ μυελοῦ, ἐκεῖ, ὅπου ἐδρεύει ὁ νοῦς καὶ ἐμφωλεύουσιν αἱ ιδέαι, ἐντὸς τῆς σεβασμίας ἐκείνης κεφαλῆς, ἀντὶ μυελοῦ καὶ ἀντὶ νοῦς, βλέπεις, φίλτατε, νὰ ὑπάρχῃ ἐν πινάκιν πληρεὲς μπαρμπουνίων τὰ μπαρμπουνιὰ εἰσιν ἡ μεγάλη ιδέα τοῦ ἐπισκόπου.

Ὅποια σπουδαία κίνησις κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους ἐν τῇ Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέρα. Ἡ ἀγορὰ τῶν δώρων εἶναι ἐορτὴ, εἶναι πανήγυρις. Τὸ πλῆθος εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται εἰς τοῦ Bon Marché, ὅστις εἶναι τῶν καταστημάτων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ πατριάρχης. Ἀναβαίνει τὰ πατώματα τοῦ Γερμανικοῦ Παζάρ, τοῦ ὁποίου ἡ εἴσοδος φράττεται ὑπὸ σμήνους ἐπαρχιωτῶν ἐπιμενόντων νὰ χάσῃσι πρὸ μιᾶς παρμεγέθους πλαγγῶνος. Περιεργάζεται τὰ ὡραῖα πράγματα τοῦ Πυγμαλίωνος, καὶ ἐπιστῇ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὰ περίεργα τοῦ Pereheron.

Ἔσο πατὴρ καὶ ἂν δύνασαι μὴν ἀγοράσῃς ἐν κα-